

## **Prelatens brev (juli 2008)**

”Hva skal jeg gjøre, Herre?”  
Prelaten inviterer oss til å gjøre disse ordene fra den hellige Paulus til våre egne, med en beredvillighet til alltid å gjøre Guds vilje.

14.07.2008

Mine kjære, måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Når jeg begynner på dette brevet til dere, blir mitt hjerte igjen fylt av behovet for å takke Gud for alle hans

gaver til oss. Den 26. juni så vi igjen hvordan høyaktelse for den hellige Josemaría sprer seg over hele verden. I dusinvis av land ble vår Fader minnet på denne hans festdag, og den hellige messe ble feiret til hans åre i mange forskjellige byer. Slik har Opus Deis ånd nådd stadig flere mennesker og nye områder, og hjelper kristne til å finne og elske Gud i de daglige omstendigheter i deres egne liv.

I tillegg mottok vi nettopp på denne dagen et spesielt kjærtegn fra Gud: avslutningen på undersøkelsesrunden for helligkåningsprosessen for vår kjære don Álvaro, i bispedømmet Romas tribunal. Om noen få uker, når tilsvarende runde i prelaturets tribunal er avsluttet, vil de tilsvarende dokumentene bli presentert for Helligkåningskongregasjonen. Etter at disse undersøkelsesprosessene er

funnet gyldige, vil et nytt stadium begynne: nedtegnelsen av en *positio* om livet og de heroiske dydene til vår Faders første etterfølger. Jeg ber om at vi alle må be innstendig om en lykkelig utgang på alle disse anstrengelsene, noe som vil hjelpe oss til å gå i den hellige Josemarías fotspor, slik don Álvaro alltid gjorde.

Den 28. juni, vigilien for festen for den hellige Peter og Paulus, åpnet Benedikt XVI Paulusåret, som han har utropt for å feire at det er 2000 år siden apostelen ble født. Vi vil følge den romerske paves anvisninger, og strebe etter å bli bedre kjent med apostelens liv og lære, og følge hans eksempel. Jeg var vitne til vår Faders store glede når han betraktet den hellige Paulus' ånd av vedvarende omvendelse, og det var slik han personlig ønsket å søke Kristus.

Den hellige Johannes Krysostomos, som hadde en dyp beundring og ærbødighet for apostelen Paulus, skrev en panegyrikk der han fremhevet hans dyder. Denne kan hjelpe oss meget. Kirkefaderen og kirkelæreren sa: ”De tar ikke feil som kaller Paulus’ sjel en eng av dyder og et åndelig paradis, for han hadde en overflod av nåde og visdom som tilhører en sjel verdig nåden. Faktisk fra det øyeblikk han ble et utvalgt redskap og ble rensset for oppgaven, ble Den hellige ånd sendt nedover ham i overflod. Derfra fløt fantastiske elver frem for oss – ikke bare fire, som kildene i paradis (jf 1 Mos 2,10-14), men mange flere. Disse elvene flyter frem hver dag; de vanner ikke jorden, men menneskenes sjeler, og ansporer dem til å skape dydens frukter.”[1]

I dag inviterer jeg dere til å betrakte Saulus’ reaksjon på sitt kall. Han var en nidkjær jøde, en som nøye fulgte

Moseloven. Av denne grunn minnes han, *hvor voldsomt jeg forfulgte Guds kirke, og hvordan jeg prøvde å utrydde den; og også hvordan jeg drev det videre i jødedommen enn mange av mine jevnaldrende, fordi jeg gikk enda lenger i min nidkjærhet for tradisjonene fra våre forfedre.*[2]

Likevel, på veien til Damaskus, *gjorde Kristus Jesus meg til sin*[3] Den oppstandne Herre viste seg for ham, kalte ham ved hans navn, og åpenbarte sin plan for ham: å gjøre ham til et utvalgt redskap – som Herren også åpenbarte til Ananias – for å bringe hans Navn ut til hedningene.[4] La meg spørre dere: har dere ofte betraktet hvordan han også utvalgte hver og en av oss, hvordan Kristus Jesus velger oss ut hver dag, og ber oss om en oppriktig omvendelse til hellighet?

”Mens Lukas forteller fakta med mange detaljer,” kommenterer Den hellige far, ”går Paulus i sine brev

direkte til det grunnleggende og snakker ikke bare om en visjon (jf 1 Kor 9,1) men om en opplysning (jf 2 Kor 4,6) og fremfor alt om en åpenbaring og et kall... Faktisk vil han eksplisitt definere seg som ”kalt til apostel” (jf Rom 1,1; 1 Kor 1,1) eller ”apostel ved Guds vilje” (2 Kor 1,1; Ef 1,1, Kol 1,1), som for å understreke at hans omvendelse ikke var resultat av en tankemessig eller reflekterende utvikling, men frukten av guddommelig inngripen, en uforutsett guddommelig nåde.”[5]

La oss takke ofte for vårt kristne kall, og den spesielle måten vi kan leve det i overensstemmelse med Opus Deis ånd. Og la oss vise vår takknemlighet ikke bare med ord, men også i handling. Vår daglige lesning og meditasjon over evangeliet vil hjelpe oss meget, fordi Jesus der fortsetter å føre en personlig dialog med menn og kvinner, som han gjorde med de

mennesker han møtte mens han levde her på jorden.

**Det som står der, sier den hellige Josemaría til oss, er noe dere ikke bare burde vite, men også leve. Alt som er nevnt der har blitt samlet, punkt for punkt, for at dere kan gjøre det levende i de individuelle omstendigheter i deres egne liv. Gud har kalt oss katolikker til å følge ham nært. I Den hellige skrift vil dere finne Jesu liv, men dere burde også finne deres eget liv der. Dere, som apostelen, vil lære å spørre, fulle av kjærlighet: "Hva skal jeg gjøre, Herre?" Og i deres sjel vil dere høre det avgjørende svaret: "Guds vilje!" Ta frem evangeliet hver dag, og les det og lev det som en absolutt regel. Det er hva helgenene har gjort.[6]**

Hvor mye kjærlighet og omtanke legger du i evangeliellesningen? Hvor mye lærer du fra den? Er du klar

over at de ordene er ordene Herren ønsker at du skal høre? anbefaler du til andre denne måten å bli kjent med og snakke med Jesus på?

Guds vilje blir gjort kjent på svært forskjellige måter overfor hvert enkelt menneske. I tillegg til de inspirasjoner han gir direkte til sjelene, gir vår Herre seg til kjenne i liturgiske feiringer, ved å høre noen forkynne, ved åndelig veiledning, og ved de normale omstendigheter i hvert menneskes liv. Andre menneskers gode eksempel, pliktene i vår stand i livet, oppfyllelsen av familie-, sosiale og yrkesmessige forpliktelser er også anledninger hvor Gud taler til oss hver dag, og lar oss få vite hans vilje. Vær overbevist om at ved ditt liv som kristen, ved din situasjon som mann eller kvinne i Opus Dei, forteller Mesteren deg at du er et lys som skal skinne for andre.[7]



Den hellige Josemaría ble en gang spurt: Hvordan kan vi vite hva Gud forventer av hver enkelt av oss? Dette var hans svar: **Hvorfor spør du ham ikke? Det er ikke mangel på finfølelse. Jeg kan forsikre deg om at han vil svare deg. Og han fortsatte: Du har et indre liv, slik at du hvert øyeblikk kan befinne deg i Guds nærvær: i en kirke, på gaten, på rommet ditt, i klassen... Når som helst du måtte ønske det! Be om tilgivelse for dine svakheter og for mine, og si deretter til ham, slik Paulus gjorde: Hva skal jeg gjøre, Herre? Men jeg advarer deg om at Herren noen ganger ber oss om ting som er vanskelige.**[8]

Naturligvis krever dette at vi i hjertets dyp skaper ønsket om å lytte til Guds stemme, og ikke lukker øynene for hans lys. Den hellige Paulus, på sin vei til Damaskus, ga seg fullstendig hen til kallet fra Jesus: *"Hvem er du, Herre?"* spurte han. *"Jeg*

*er Jesus, han som du forfølger. Reis deg nå og gå inn i byen, der skal du få vite hva du skal gjøre.”... Saulos reiste seg opp fra marken, men da han åpnet øynene, var han ute av stand til å se, og de måtte leie ham ved hånden inn i Damaskus. Her ble han i tre dager, stadig uten å kunne se, og i hele denne tiden smakte han verken vått eller tørt.[9]*

Det er Paulus’ lydhørhet som spesielt utmerker seg her. Han lar seg leie inn i byen. Med et ønske om å rense seg hengir han seg så til bønn og mortifikasjon. Først da, etter tre dager med intens bønn sammen med en sjenerøs faste, sender Jesus Ananias til ham. Etter å ha gitt ham synet tilbake sier Ananias til ham: ”Våre fedres Gud har utvalgt deg til å lære hans vilje å kjenne, til å se den Rettferdige selv og høre ham tale til deg, – og hva du nå har sett og hørt, skal du siden bære vitnesbyrd for hele menneskeheten. Så hva venter du

*ennå på? Kom, la deg døpe, påkall hans navn og få dine synder tvettet av!”***[10]** *Quid moraris?* Hvorfor venter du med å gjøre det Gud ønsker av deg? Jeg blir alltid rørt når jeg leser disse ordene fra Ananias til Paulus, som påskynder ham til å begynne sitt oppdrag umiddelbart. Vår Herre retter også disse ordene til oss: Hvorfor venter dere med å gå helt og fullt inn for oppgaven jeg har betrodd dere? Den hellige Josemaría skrev: **Kristen tro og kall påvirker hele vår eksistens, ikke bare en del av den. Vårt forhold til Gud krever nødvendigvis at vi gir oss selv, gir oss selv fullstendig. Troens menneske ser livet, i alle dets dimensjoner, fra et nytt perspektiv: det som Gud gir oss.**  
**[11]**

I det store flertall av tilfeller lar det kristne kall enhver forbli der de er – på arbeidsplassen, i familien – og gir dem en ny, dypere visjon av

meningen med livet her på jorden. Hvor enkelt og klart vår Grunnlegger forklarer denne virkeligheten i *Furrow*! **Du skriver til meg på kjøkkenet, ved komfyren. Det er tidlig ettermiddag. Det er kaldt. Ved siden av deg skreller din yngre søster poteter – den siste som har oppdaget den guddommelige galskap i å leve sitt kristne kall fullt og helt. Ytre sett – synes du – er arbeidet hennes det samme som før. Og likevel, hvilken stor forskjell det er! Det er sant: før skrelte hun bare poteter. Nå helliggjør hun seg ved å skrelle poteter.**[12]

Hvilken glede får vi ikke ved vissheten om at hvor som helst, i ethvert ærlig arbeid, kan vi tjene Gud og menneskeheten, vi kan helliggjøre oss, vi kan hjelpe til med å utføre Kirkens oppdrag! Vi må lære denne sannhet til andre – ved å omsette den i handling! Det kristne apostolat kan

kort sagt sies å være å hjelpe mennesker til å komme i kontakt med Kristus, spesielt ved vårt eksempel og våre ord. Alle menn og kvinner er kalt til å ha, slik som den hellige Paulus, et personlig møte med vår Herre. Og det avhenger delvis av deg og meg, fordi Guds nåde mangler aldri. Det kommer an på om vi kristne alvorlig svarer på vårt kall.

Med henvisning til den hellige Paulus' respons på den guddommelige invitasjon på veien til Damaskus, sier Benedikt XVI: "Av dette trekker vi en meget viktig lærdom. Det som betyr noe er å sette Jesus Kristus i sentrum av våre liv, slik at vår identitet blir preget vesentlig av møtet, av kommunion med Kristus og hans ord. I lyset fra ham blir alle andre verdier gjenoppdaget og rensset fra sitt slagg."[13]

Prøver vi å snakke mer målbevisst med vår Herre hver dag? Prøver vi å finne ham i alle hverdagens hendelser? Forbereder vi oss for dette ved et liv i bønn og nøyaktig og glededefull oppfyllelse av våre plikter? Sier vi mange ganger med den hellige Paulus: *quid faciam, Domine*. [14] Hva skal jeg gjøre, Herre? La oss be apostelen om å bringe oss fra Gud det dype sinnelag i vår sjel som er den nødvendige forberedelse for å høre Guds inspirasjon og sette den ut i handling. La oss verdsette disse ordene fra den hellige Josemaría: **Hvor vakkert det kristne kall er – å være Guds sønner! Det bringer en glede og fred på jorden som verden ikke kan gi.**[15]

7. juli feirer vi igjen årsdagen for dagen da don Álvaro sa til Herren: ”Her er jeg!” Han fornyet stadig dette svaret, fylt av takknemlighet overfor vår Gud, som aldri sluttet å gjøre sin vilje kjent for ham. Don Álvaro

snakket mye til oss om trofasthet:  
Den lå dypt i hans hjerte. La oss lære  
fra ham.

Om noen få dager drar Den hellige  
Far til Sydney og  
Verdensungdomsdagen. La oss følge  
ham med våre bønner og omtanke.  
Jeg vil være nær ham rent fysisk, for  
jeg vil også være i Australia disse  
dagene. Jeg takker Gud for at han lar  
meg være sammen med mine døtre  
og sønner i det landet og på New  
Zealand, og møte mange mennesker  
som får formasjon i prelaturets  
sentre. Jeg vil benytte anledningen til  
å gjøre korte opphold på andre  
steder i Asia der Verket utfører et  
stabilt apostolisk arbeid: India, Hong  
Kong, Filippinene, Singapore. Som  
jeg har minnet dere om ved andre  
anledninger, stoler jeg på at dere alle  
vil følge meg på denne turen, forent i  
bønn og intensjoner.

Med all min kjærlighet velsigner jeg  
dere;

Deres Fader

+ Javier

Pamplona, 1. juli 2008

[1] Den hellige Johannes  
Krysostomos, *Panegyriske prekener  
over St. Paulus*, I, 1.

[2] Gal 1,13-14.

[3] Fil 3,12.

[4] Jf Apgj 9,15.

[5] Benedikt XVI, Tale ved  
generalaudiensen 25/10 2006.

[6] Den hellige Josemaría, *The Forge*,  
nr. 754.

[7] Jf Mt 5,14.

[8] Den hellige Josemaría, Notater  
tatt ved en sammenkomst, 13/4 1974.



[9] Apgj 9,5-9.

[10] Apgj 22,14-16.

[11] Den hellige Josemaría, *Christ Is Passing By*, nr. 46.

[12] Den hellige Josemaría, *Furrow*, nr. 498.

[13] Benedikt XVI, Tale ved generalaudiensen 25/10 2006.

[14] Apgj 22,10.

[15] Den hellige Josemaría, *The Forge*, nr. 269.

.....